

Красномир Крачунов

Една тънка струйка дим

В късния следобед, когато Слънцето сърдито залязва зад равния хоризонт, Самуел Райт Бътлър, наричан от приятелите си просто Сам, се метна на коня си и запрепуска към Черните развалини.

Предисторията на това събитие започна рано-рано сутринта. Сам бе събуден, както обикновено, от мученето на жадните и неиздоени крави. Бързо се облече, плисна две шепи вода на лицето си и изтича на двора. По стар навик огледа небето, надявайки се на поне най-малък намек за скорошен напоителен дъжд. За съжаление и този ден се очертаваше напълно ясен и безплоден.

Отправи се към обора и на средата на пътя се спря отново втренчен в небето. Едва забележима тънка струйка дим се издигаше над Развалините. Минута по-късно тя се стопи и синевата придоби първородната си непорочност.

Сви гъсти черни вежди, намръщи помургавяло чело и дълбоко се замисли. Изглежда някой непознат бе запалил огън. А по тези диви и затънтени места, отдавна откъснати от цивилизацията, непознат почти сигурно означаваше враг. Странното бе, че са се осмелили да се настанят в изоставения град сред дебнещи и непонятни опасности, където рядко човек бе успявал да преживее нощ от залез до изгрев. А може и да са попаднали там в ранните часове...

Последната мисъл сякаш донякъде го успокои – зае се с всекидневните си грижи. Животът в тази враждебна пустиня е невъзможен без здрави нерви и волско търпение.

Стресна го тревожно мучене. Животните се мятаха изплашени край яслите. Сам инстинктивно се хвана за револвера и мигновено го измъкна от кубура. Отвори портата и веднага отскочи в страни. Кравите панически профучаха край него и едва не го стъпкаха. Стадото се събра на куп в средата на двора, успокои се и търпеливо зачака следващите събития.

Сам влезе в обора. Спря се да свикнат очите с полумрака. Услуша се и долови леко шумолене. Имаше неканен гост.

Крачка по крачка напредваше към другия край на помещението и оглеждаше всяко местенце и ъгълче.

Острото парализиращо съскане, атаката и изстрелите се сляха в едно. Първият куршум удари нападащата змия в основата на главата и пречупи грбначния и стълб. Вторият поразил посестримата и. Гъвките тела се замятаха като еластични кожени камшици в предсмъртен танц.

Сам стоеше разтреперан и дълго не успя да успокои пръстите си. Пясъчните кобри нападат мълниеносно без предупреждение и още

преди да са впили зъби, изхвърчава струйка отрова, проникваща през кожата. Освен умение се иска и достатъчна доза щастие, за да ги улучиш.

Гледаше разтревожен ръцете си. Напоследък нещо нервите не издържат.

Навън кравата Рита замуча мъчително с прекъсвания и след кратка агония падна мъртва на земята. Напразно човекът се опита да и помогне.

Сам яростно изруга и се зае да погребва трупа.

После дълго и упорито претърсва обора. Въпреки старанието си не успя да открие как змиите са проникнали вътре, преодолявайки биологичните защити срещу опасни натрапници.

Денят започна лошо...

Тънката струйка дим не му даваше мира. Независимо от неприятностите и натрупаната умора ще се наложи да посети дръзките скитници. Реши и се успокои. Прибра животните в обора – те инстинктивно отбягваха лобното място на змиите – затвори херметично вратите и прозорците, продуха помещението с приспивателен газ и като видя кравите да лягат успокоени и упоени на пода пред яслите, законсервира и останалата част на фермата.

Влезе в дома си и по витата стълба се спусна под земята. Спря се пред яката стоманена врата, свали от шията си златната верижка, долепи кръстчето към ключалката и същевременно натисна с палец опознавателния бутон.

Преградата се отмести плавно и безшумно. Пред очите на Сам се разкри просторно светло помещение, в средата на което се бе опнала неподвижна яката снага на Буцифал – конят-робот.

Усмихна се с надежда и любов.

Роботът е най-верния приятел на човека.

Процедурата по оживяването може да започне.

Спря го събуденото чувство за опасност. Дръпна се назад, инстинктивно против волята си. Остра болка прониза главата. Направи крачка напред и ще ти олекне. Конят те чака. Направи крачка напред. Конят те... Прекъсна поредицата мисли. Досети се: Внушават чужди желания. И се освободи от злата магия!

Огледа се и не видя нищо подозрително.

Сърцето му се стегна и заби по-силно.

Какво се бе случило през последните няколко секунди?

Отвори вратата. Закачи верижката на врата си и пхна кръстчето в

пазвата си да допира живата гръд. Влезе вътре. Възрадва се на Буцифал. До тук нищо особено... Пристъпи напред... Събуди се съмнението – беше собствена мисъл. Дръпна се назад. В този момент се опитаха да го подчинят.

Врагът – вече не се съмняваше, че има такъв – иска на всяка цена веднага да активизира робота.

„Не трябва да го правя“ – помисли Сам.

Каква ли е причината? Всъщност отговорът е толкова лесен.

Новият робот очакваше изключен да бъде събуден и обяден. Поръча си го преди месец. Изхарчи последните си налични пари. За хангар преустрои ненужното мазе. Измаза стените с бяла боя. Желаше Буцифал, така ще бъде неговото име, да бъде истински боен кон, смел в сраженията, без стръв към кръв и насилие, весел в общуването, верен и почтен. Доставиха го на място в сандъци, хората на фирмата се погрижиха за монтажа и си отидоха.

Обязването или инициализацията е тайнство за двама. Трети е излишен. Мислите се срещат и хармонизират. Тези роботи са така програмирани, че се подчиняват единствено на човека, до чието съзнание първом се докоснат и се славят с вяност до гроб.

Някой искаше да тури ръка върху коня, без да е платил нито грош за него. Крадците на коне постъпват по следния начин – подхвърлят „конска муха“ заредена със запис на своя мисъл, която трябва да изпревари собственика.

Къде ли се намира тази муха?

...видя механичното насекомо след продължително търсене, кацнало на стената и преди да го смачка, се досещаше, че се е превърнало в мъртва материя от която няма да научи нищо ново.

Галовно прекара длан по ръба на креслото. Мислите им се срещнаха, човешките проникнаха в паметта на Буцифал и заеха определеното им място. Четириногият робот се надигна с достойнство, бодро огъна снага, с обич и преданост погледна стопанина си и радостно изцвили, по скоро проговори:

– Аз съм Буцифал. Готов съм да ти служа предано. Благодаря ти, че ме спаси от крадците. Тежка е съдбата на откраднатия кон. Ще го помня до гроб и ще намеря начин да ти се отплатя.

Сега бяха едно цяло и никой нямаше да ги раздели.

Слънцето се търколи зад хоризонта. Нощта настъпи бързо. Мракът прегърна ездач и кон и грижливо ги скри от чужди любопитни очи. Обкръжаваше ги наежена тишина. Галопът на механичните копита бе

съвсем безшумен – отлепваха се плавно от земята и по същият начин отново се докосваха до нея.

Вятърът се усили и задуха на нервни пристъпи. Дребни песъчинки летяха на всички страни и болезнено удряха незащитеното лице. Сам извади голяма шарена кърпа и старателно се забули. Открити останаха само очите, но за съвсем кратко време – предпази ги с очилата за нощно виждане. Картината на призрачната местност веднага се промени – топлите места придобиха червеникав отенък, студените – синкав.

В широкополата шапка бе монтиран чувствителен локатор, предвидливо изключен, да не предупреждава с излъчваните импулси дебнещия враг, въоръжен с не по малко прецизна техника.

Премина край безпомощно стърчащи, редки бодливи храсти. Мярнаха се бързи силуети. Животински вой подразни слуха. Сам рязко пришпори коня. В дупките обитаваше глутница хиени-мутанти, притежаващи вместо опашка остро и закривено жило, с което бяха способни да нанасят тежки смъртоносни рани на жертвите си и ако успяваха в това начинание, се отдръпваха с доволен вид и търпеливо изчакваха края на мъчителната агония, после в действие влизаха мощните челюсти.

Трябва да се маха преди да са се настървили.

Обикновено са предпазливи, почти страхливи, но нощем, особено когато са гладни, стават нагли и агресивни, при нападенията си проявяват такава изобретателност, че може да се помисли за наличието на известна доза разум.

Хиените замълчаха. Изглежда налягаха по земята и не мърдаха. Буцифал също се снижи, подви крака и залегна. Сам извади револвера си.

Храстите шумно се разтвориха и някакво голямо същество затършува сред тях. Движеше се смело, без да се досеща за надвисналата опасност.

Глутницата се нахвърли изведнъж срещу животното. Сред нетърпимия вой се чуха отчаяни викове:

– Помощ! Помощ! Спасете! – кънтеше нечовешкия зов.

Кравата побягна накъдето и видят очите, без да подбира път, хвърляше изплашени къчове и заплашваше с рога. Хищниците я обграждаха от всички страни, но предвидливо спазваха известно разстояние.

– Има ли човек, Буцифал?

– Не Сам – отговори спокойно конят. – Хиените имитират добре човешки говор. Кравата е сама. Отделила се е от стадото и сега ще плати за любовта си към приключенията.

– Чия е?

- Виждам клеймото на Кларк.
- Ще я спасим ли?
- Стига да го желаеш, Сам.
- Не много, но ни е съсед.
- Спасяваме я, Сам.

Роботът се озова в средата на глутницата и започна да раздава точни ритници. Отговори му истеричен и болезнен вой. Затъркаляха се хиенни с пробити глави и счупени гръбнаци. Няколко секунди те се въртяха около Буцифал и Сам с надежда да намерят пролука между ударите и да достигнат уязвимото човешко тяло. Щом се убедиха, че няма да успеят, подвиха грозните си опашки-жила и с лек тръст се отдалечиха. Насядаха в храстите и търпеливо зачакаха какво ще стане. Може би се надяваха, че нападателят е някакъв непознат хищник и след като убие кравата и засити глада си, ще остави трохи от трапезата и за тях.

Останаха разочаровани.

Буцифал подгони кравата пред себе си и едва когато вратата на фермата „Кларк“ се затвори зад нещастното животно, промени посоката на движение.

– Питал ли си се Сам, защо хиените толкова добре имитират човешкия говор и призовават заблудените пътници като древните сирени изкусителки?

– Казват, че миризмата на човешко месо ги настървявало.

– Да но това не е отговор защо могат да говорят. Звукова мимикрия или разумно словотворчество?

Сам развеселен сви рамена.

Стигнаха местността на Високите Стълбове.

Някога тук е минавала скоростна магистрала. Времето я беше затрупало с дебел слой наноси. Стърчаха само стълбовете за лампите. Едва ли имаше в тази запустяла страна нещо по-опасно от древните пътища. Нещастникът попаднал на платното бързо загиваше. Единствения начин да се оцелее, бе да се пресече шосето на строго определени места, наричани „бродове“.

– Кога? – бе въпрос на вътрешна интуиция и известна доза късмет. Излъжеш ли се – край на живота.

Приблжиха се до брода и спряха.

Бяха закъснели. „Белезникавите сенки“, неуморимите пазачи на пътя, безшумно се носеха във въздуха. До сега Сам не ги беше забелязвал толкова рано, обикновено се появяваха след полунощ. Сви с досада устни, изруга ядно и насочи Буцифал към мъничка уютна падина, която

винаги му бе осигурявала добро прикритие.

Конят Буцифал прегъна крака и легна на земята.

Минутите бездействие дадоха възможност да размишлява върху една идея. Случайно ли „сенките“ са толкова ранобудни; свързана ли е тяхната активност с тънката струйка дим в Черните развалини? До отговор не бе в състояние да стигне. А времето течеше мъчително. Еднообразието отегчаваше и приспиваше. Сам не забеляза, как стана подозрително тихо.

Звярът се бе промъкнал незабелязано. Внезапно се изправи и скочи. Тялото се изви грациозно във въздуха. Остър пронизителен рев раздраснощната тишина, проникна дълбоко в подсъзнанието и вцепени човека. Разбираше че трябва да извади плазмения пистолет и да превърне нападателя в искряща пепел и същевременно не успяваше да помръдне дори един пръст. Само косата настръхна и усети да го избива лепкава противна пот. Може би така беше по-добре. Роботът вдигна лявото си копито и с отмерен точен удар повали натрапника.

Животното болезнено се загърчи.

„На пътя“ – заповяда мислено Сам.

Буцифал незабавно изпълни заповедта. Докато летеше звярът изпълни пространството с жални писъци.

Нощните пазачи, светлите петна планиращи над пътя, трепнаха привлечени от смутителя на спокойствието и и се спуснаха към него. Завъртя се дяволски хоровод. След секунди всичко замря. На платното лежеше безжизнен труп. Сенките, изсмукали нещастния живот доволни се оттеглиха в тайнствената си обител.

Бродът беше свободен!

С бърз галоп Буцифал прекоси магистралата. Сам неволно извърна глава наляво. На стотина метра от брода, точно в средата на пътя, от пантивека, дори най-старите жители твърдяха, че са се родили след появата му, като паметник на отминали епохи, стоеше изправен, завинаги замръзнал боен робот-кон. Върху седлото ясно се виждаха разпилените кости на загиналия ездач. Кой ли е бил този безумец, дръзнал да се противопостави на неминуемото и заплатил скъпо за това?

Пришпори Буцифал и се понесе като светкавица. Равнината закънтя от удари на конски копита, но Сам знаеше, че само той ги чува – извън защитата звуците не излизаха. А за него те бяха родостна музика.

Обърна се назад и видя летящите бледи сенки.

Бродът беше затворен.

Защо го пропуснаха?

И веднага възникна друг въпрос:

Защо тръгна сам? Може би следваше да предупреди съседите си? Ред беше добър приятел и щеше да се отзове въпреки опасността. Докато за Джон и Лестър се съмняваше. Изглеждаха страхливци. Когато се появи супербика-убиец и започна да разорява фермите наоколо, те не взеха участие в хайката. После за оправдание разказваха, че били на полето и не успели да се присъединят към ловците.

– Буци – обърна се към робота – какво мислиш за това?

– Опасност – отговори Буцифал в телеграфичен стил – неопределена и неясна.

Повече нямаше да каже.

– Да се доверя ли на съседите?

– Почакай, те може да те потърсят сами.

Реши да го послуша. Трезвата прецизност на електронния мозък съвпаднаше с интуицията на човека.

Спомни си предупреждението на Смит:

„– В близките дни не се отдалечавай от фермата. Настъпват дните на Подземна активност – дни на повишена опасност.“

„– Какво означава това?“

„Трудно е да се обясни с обикновени думи. Сам ще видиш странни явления... И си вади съответните заключения.“

Трябваше ли да продължава при тези условия? Отново се обърна и въпреки далечината видя Бледите сенки отново да патрулират над магистралата. Пътят назад беше прекъснат!

– Води! – заповяда Самуел и отпусна юздите.

Буцефал се изправи на задните си крака и весело изцвили. Сам въдушевно издаде пронизителен вик. Възгласите изпълниха тъмното пространство. Не ги беше грижа, че дебнещия враг ще забележи волността. Напред! Готови за бой и приключения! Копитата яко тропаха и вдигаха гъсти облаци прах.

Вместо на север към Черните развалини, Сам изви на изток и след четвърт час езда влетя в Каньона. Щом усети закрилата на скалите, забави ход и включи маскировката; стопиха се в мрака и сякаш изчезнаха от действителния свят.

Имаше луд ездач – няма го вече.

Спря се на разклона и хвърли жребие. Падна се третия от осемте възможни пътя. Изкачи се отново на равнината, спазвайки всички правила на скришното придвижване. Не се зальгваше особено. Знаеше: ако враговете наистина дебнат, отдавна знаят всяка негова стъпка.

Еднообразната равнина, голият пясък, неприятното скърцане на чакъла изчезнаха, показаха се тревички, дребни храсти и в нощната тъма като скъпоценни брилянти пробляснаха на лунната светлина безброй чисти водни капки.

Навлязоха в зоната на живота.

Невисоки дървета с буйни корони и начупени клони напомняха за внезапните зиг-заги на човешката съдба.

Конникът проби гъсталака исе озова при Ядрените езера. Радиоактивно лъчение струеше от всички страни.

Легендите разказваха, че тук са избухнали едновременно три мегатонни бомби. След тежката и радикална операция водата е заляла разпокъсаната земна гръд. Дали е било наистина така, едва ли скоро някой ще разбере.

Сам се съмняваше в термоядрения произход на езерата, съмняваше се в Голямата война, съмняваше се дори в себе си и въпреки това не се съмняваше във възможностите си. Според трезвите мисли, дълбоко скрити в съзнанието, причината за гибелта на Цивилизацията бе съвсем друга...

Но кого ли интересуваха такива отвлечени теми? Може би само Смит, който предпочиташе усамотението пред живия съдържателен разговор.

Езерата образуваха равностранен триъгълник и Сам трябваше да мине през него. Когато се озоваха почти в средата Буци се дръпна и спря.

– Виж! – предупреди той. – Ври! Кипи! Излизат!...

Водната повърхност се развълнува. Едри мехури изскачаха над нея и ципите им се пукаха с глух трясък. Завоня на сяра. Водата бурно кипеше. Като че ли щеше да избухне вулкан.

– Или гейзер – сети се Буцифал. – Загърни се.

Облаци пара се метнаха към небето, мъкнейки със себе си тонове вряла вода. Кипящата маса се стовари върху Сам. Защитата го спаси от сваряване. А роботът загуби ориентация и седна на задните си крака. Търпеливо зачака да се проясни.

– Има ли опостност? – заинтересува се Сам.

– Усещам неприятности – гласът на робота бе спокоен – преценявам, че ще се спасим. Приближават ни биологични същества.

– Те са по-опасни.

– За тебе да, но ако те стигнат.

Сам извади плазмения пистолет и приготви гранатите.

Мъглата се разсея. Звездите като бисерни камъчета отново накацаха по небето. Блеснаха езерните огледала. Точно в средата им, без да предизвикват дори мъничка вълна се подадоха кръгли глави с живи искрящи очи. Заплаваха в стройни редици към брега.

– Джуджетата-ковачи. Събират се на среднощен пир. Да бягаме. Сега ще се разбеснеят.

В гласът на Буцифал се усещаше паника.

Конят се стрелна напред и полетя в кариер. Съществата се раздвижиха и веднага го подгониха. Късите им крачета се мятаха като побеснели бутала и след минута настигнаха най-бързия робот на света.

Сам вдигна пистолета и се прицели.

– Не стреляй – ужаси се Буцифал – те не са кръвожадни. Задоволяват се само с...

Не успя да довърши. Най-близкото джудже се метна на задния десен крак, следващото на левия. Раз-два, повдгнаха коня и ездача от земята и ги закопитиха в небето. Буцифал изцвили жално, Сам разтвори уста и издаде нечленоразделен звук. Натисна спусъка. Зарядът се понесе в неизвестна посока.

Пресрещнаха ги други двама ковачи и като волейболна топка ги върнаха обратно в полето.

Тук роботът се изхитри и при приземяването с великолепен къч залепи подковата си в гърдите на пресрещналия ги ковач.

Джуджето се завъртя около оста си и събори със себе си още десетина събрата. На освободеното място конят се отблъсна с другите си три крака и прелетя над главите на смеещата се тълпа. Цопнаха в третото ядрено езеро и Сам прехапа усни от болка – водата беше вряла. Добре че потапянето продължи части от секундата. Сред облаци от разплискавана вода изплаваха на брега и побягнаха колкото се може по-бързо.

– Какво щяха да сторят с нас, ако не бяхме избягали – запита Сам.

– Щяха да ни подхвърлят като топка, докато издъхнем. Така постъпват и помежду си, но за тях това е само една игра. След смъртта ни дълго щяха да плачат. По характер са като малки деца – не съзнават какво могат да сторят.

– Защо не ги познавам?

– Те излизат веднъж на сто години на земната повърхност.

– Разбирам...

– Нищо не разбираш. Защо стреля, след като ти забраних? Достатъчно бе да нараниш един от тях и щяха да ни преследват като зли кучета, докато ни разкъсат на части.

– Истинска Валпургиева нощ, вселенски събор на дяволите.

Сега конят не го разбра, но беше достатъчно умен да не покаже невежество.

– Защо ги наричат ковачи?

– След сборищата им са намирали чукове и клещи, а също и продълговати железни предмети с неизвестно предназначение, порядъчно изклепани и обгорени на силен огън.

Езерата останаха далеч зад гърба им.

Наближиха Дребните разбити камъни. Няколко ерозирали скали самотно се извисяваха над полето. Конят се спря и изпрахтя възбудено. Нещо в тъмнината шавна и се изтърколи малко камъче. Сам скочи на земята и залегна зад най-близкото прикритие. Буцифал се свря в една дупка на пътя. Никой не би предположил, че такава грамада може да се събере в толкова тясно пространство.

Природна тишина – нищо не помръдваше.

Внимателно свали карабината от гърба си и я приготви за стрелба. Попипа гранатите и остана доволен – бързо ще ги сграбчи при нужда. Плазменият пистолет услужливо подаваше дръжката си. Изведнъж се сети и почти инстинктивно докосна шапката си и включи опознавателния сигнал.

Веднага получи отговор – приятел!

– Ти ли си, Сам? – прозвуча ясен басов глас.

– Аз съм, Ред – отговори Сам. – Как се отзова тук?

– Видях дим над града. Реших да проверя, що за хора са запалили огън в онова опасно място.

– Може да е възникнал от самозапалване?

– Надявай се на случайността... Димът щеше да бъде гъст и неприятен... Горяха сухи дърва грижливо подредени в огнище.

– Тогава някой от нашите съседи е решил да се обогати.

– Вярваш ли го? Те задника не искат да си мръднат...

Сам се изправи и веднага до него се появи муцуната на Буцифал. Ред подсвирна и от камъните се надигна неговия кон Адам.

– Какъв е планът ти? – запита Ред.

– Отиваме в Черните развалини, откриваме гостите и, ако са хора или работи, влизаме с тях в словесен или огневи контакт.

– Замислил си го превъзходно.

– В края на краищата развалините са в нашият общ периметър и според договора за заселване, отговаряме солидарно за тях.

– Да, така е, ако има здрави съоръжения и ако успеем да ги

открием, разгадаем и опитомим, придобиваме законното право на тригодишна аренда, без данъци през първите шест месеца.

– Хитро измислено. Фирмата печели при всички случаи.

– Но ние имаме възможност да станем богати. Пипнем ли нещо по стабилно и три месеца са достатъчни цял живот да се къпем в мляко.

– Остава да намерим нещо интересно.

Яздиха няколко минути мълчаливо, рамо до рамо, Двама свободни мъже в свободна страна, пълна с опасности и грях. Обединени бяха силни от всякога. Защитната преграда на конете ги правеше невидими за околния свят. Спокойно можеха да си говорят на висок глас.

– Дали другите ще дойдат?

– Тези страхливци – презрително възкликна Ред – предпочитат да държат полите на жените си, отколкото да се заемат с малко мъжка работа.

– Поне знаят ли?

– Ако са видели дима, би трябвало да се досетят.

– Струва ми се, че трябва да ги предупредим.

Ред не отговори, вдигна рамене и презрително си засвири.

– Ти откога си тук – попита Ред.

– Преди пет месеца преминах канала – отговори Сам. – На островите не ми беше много уютно. Прекалено много хора се бяха събрали на прекалено малко площ. Видиш ли някоя противна мутра, не можеш да кривнеш отдалеч на друга страна и ти се налага да я търпиш, дори един юмрук не трябва да и удариш...

По-нататък не му се разправяше, а и Ред не настоя.

– А ти – обърна се той към Ред.

– Обичам сам да се грижа за себе си. Забърках се в една история и вместо да гния в затвора, предпочитам да завладявам Пустеещите земи. Миналото е изтрито. Сега съм друг човек. Предлагам ти, ако оцелеем от настоящото приключение, да се отбием в заведението на Стария Смоуки.

– Това, което е на брега на реката?

– Същото, на полуострова при Големия завой. Ще се запознаем с прекрасни жени. Предлагат се за пари, но са готови и на брак. Набелязал съм си една. Ще ни се родят деца. Семейството ще тежи на мястото си и когато Цивилизацията се върне отново, наследниците ми ще принадлежат към елита на нацията.

– Изпреварили са те Кларк, Джон и Лестър.

– Те са от нашия кръг. Може да се караме, ненавиждаме, да си

кроим интриги, но тези страсти ще си останат между нас – Старите заселници, Първите, Предтечите, най-смелите и безумните. Присъединяваш ли се към нас?

– Стига да си намеря подходяща жена.

– Смоуки ще се погрижи, естествено срещу добро заплащане.

– Личи си, че си амбициозен.

Засмяха се.

– Желая, децата ми да ме споменават с добро.

На двата коня едновременно светнаха индикаторите за радиоактивност. Наложих се дълго да обикалят опасното място.

– Преди седмица – отбеляза Ред – минах от тук и нямаше никаква радиоактивност.

– Нещо става под краката ни. Подземията се съживяват. Какво ли ще ни донесе това – добро или лошо?

Достигнаха реката. По стръмния скат се спуснаха към брега. Известно време конете изучаваха водите, безопасно е, дадоха заключение и малкият отряд продължи пътя си. Бродът се оказа плитък, дъното равнопокрито с бял красив пясък, над който пробягваха дребни рибки. Кипеше буен ношен живот.

На другия бряг ги посрещна мърлява проскубана горичка. Изкривените дръвчета предлагаха някаква допълнителна защита. Ред познаваше добре тази местност и се насочи към малка уютна падинка. Спешиха се и седнаха на земята да се подсилят със специален концентрат.

Конете се отправиха на разузнаване.

– Прегледах местността – съобщи Ред – биоиндикаторът стои закован на нула. Съществува от рода на хората наблизо няма.

– Доколкото стигнаха сведения до мен, сред бандитите са се появили специални облекла, скриващи биополето.

– Глупави слухове, откъде ще ги доставят, като дори отвъд океана не успяха да направят подобно нещо.

– Смит ми довери, че е виждал подобна дреха. Предпазва като скафандър от плазма, куршуми и парчета от гранати. А иначе, на външен вид, е като обикновена риза. Пробивало ги само концентриран лазерен лъч.

– Той е лъжец и фантазьор. Заровил се е в своите книги и дори телевизия не поглежда. Мисли, че по този начин ще постигне тайните на древните. Признавам си, знае много неща и често ме изненадва с постиженията си. С дни ранчото му е празно. Предполагам че се рови в развалините на града и търси нещо.

– Това е право на всеки от нас.

– Така е, но поне да бе споделил нещо.

Конете възникнаха като черни дяволи от небитието.

Пътят е свободен.

Предградията изплаваха от мрака и обкръжиха конниците. Къщите бяха съвършено здрави. Инсталациите им работиха нормално. На много места прозорците светеха така, сякаш обитателите им никога не бяха ги напусkali. Съществуваше само една опасност, този невежествен пътник, който потърсваше подслон за по дълго време, биваше намиран мъртав без да се открие причината на смърта.

Опасни призраци се появяваха в нощния град.

„Как ли преживява Смит?“ – запита се Сам. – „Дали днес е в града?“

Не посмя да зададе този въпрос на Ред.

Смит бе единствения нормален човек, който успяваше по непонятен начин да прекарве наведнъж няколко дни в Черните развалини и да се завръща невредим. Притежаваш ли неизвестни способности – предизвикваш подозрение. Съседите предпочитаха да се държат далеч от него и без да го показват направо, задоволяваха се с мълчаливо отбягване и прикрита ненавист.

Този човек беше загадка като всичко останало по тези места. Нали е учен?...

– Навлизаме в града – предупреди Ред – усещаш ли радиацията?

– Индикаторът на Буци направо пламти.

– Изключи го да не ти пречи, знам безопасни места и ще те превода през тях.

– Може би е най-добре да тръгнем през метрото.

– Пълно е с мутанти. Не желая да се сражавам с тях. Те може да са противни на външен вид, но поне ми са симпатични.

– Ами ако те докопат с кривите си зъби?

– Нека опитат. Ще се отбранявам. Стрелям точно. Притежавам цяла колекция от черепи на неприятели. Най-прекрасния ми експонат е лика на Ранс Спокойния. Прякорът му изяде живота. Беше ме спипал на тясно. Опита се да ми говори на неговия неразбираем език. Отговорих на разбираем автоматичен... Препарира го Смоуки.

Нямаше време за повече разговори. Конете се понесоха по асфалта. Изведнъж Сам закова Буцифал на място. Ред го погледна учудено. Посъветваха се и решиха да напуснат ярко осветения булевард. Отбиха се в странична улица. Маршрутът бе тъмен и опасен, но поне знаеха, че в

тези мрачни и непоносими развалини доброволно няма да се напъха никое човешко същество.

„Освен нас“ – помисли Сам – „дали сме нормални?“

Радиацията се повиши.

– Наближаваме Овалния кратер – обясни Ред. – Интересно, каква е причината за образуването му. Стените са изрязани като с остър нож. Ясно личат стопяванията. Температурата е била много висока. А дори и прозорците на най-близките сгради не са пострадали. Дупката е стигнала до метрото и през този изход често надничат разнообразни животинки.

– Приближава ни нещо едро – трепна Сам и хвана спусъка на автоматата си. – Буцифал се разтревожи.

– Да се връщаме обратно и да го заобиколим по голямата крива – предложи Ред. – Далечно е, но е сигурно, няма никакъв смисъл да вдигаме шум.

Отдръпнаха се от кратерната яма.

Сградите надвиснаха над тях. На много места светеха прозорци. В тези стаи по стените се мяркаха неясни сенки. Разнасяха се стонове, неясно стържене; сякаш града живееше нормално. Зад тях прозвуча неприятно квичене. По паважа се тътреха ноктести крака. Някакво същество упорито ги следваше.

– Мършояд – установи Ред. – Подушва сражението и очаква да си хапне нещичко от труповете. Ричард Учителят, бог да прости лошия му нрав, ми обясни, че това изчадие на ада е мутант на някаква птица лешояд. По отвратителни същества не съм срещал. За наше щастие опосно е само за мъртвите. Надявам се, че скоро няма да се докопа до нас и други ще са му храна. Подушило ни е отдавна и ще ни следва до край. Месото му е така отровно и неприятно, че хищниците го отбягват отдалече.

– Трябва да го убием – предложи Сам.

– Прав си, може наистина да ни изяде.

– Дали ще ни изяде е трудно да се каже, но че може да ни издаде...

– Сега ще му видя сметката.

– Направи го колкото се може по безшумно.

– Аз нося заглушител за карабината. Ще го уцеля право в мозъка. Няма дори да мръдне.

Продължиха пътя си. Пресякоха улицата изавиха на дясно. Пресечката бе тясна и тъмна. Притаиха се зад един еркер и зачакаха. Мършояда бе след тях, шумно се облизваше, но съвсем не искаше да се приближава. Мърмореше си нещо свое, недоволно, скрит зад стените. Ред не

издържа – препусна с Адам светкавично. Слабият пукот се сля с отчаяните квичения на животното. Оказа се, че то е далеч по жизнено, отколкото можеше да се предполага. Лишеното от мозък тяло се мятеше на всички страни, блъскаше се в стените и навсякъде хвърчаха ярки капки кръв. Недочакали краят на агонията от мрачните си дупки изпълзяха дребни зверчета и се впиха в откритите рани.

– Май не е толкова отровен, колкото се говори – подхвърли Сам.

– Изглежда – съгласи се с доволен смях Ред.

Гърченията спряха и стана съвсем тихо...

Времето минаваше бавно и мъчително. Вятърът се усили. Те бяха скрити добре сред развалините и до тях не достигаха ударите на пясъчния камшик. Наближиха центъра на града. Някога, в дълбоката древност, над него бе преминала ръкотворна буря. От повечето постройки бяха останали само основите. На няколко места се издигаха самотни изцъклени полукръгли куполи. Дълбоки ями се откриваха пред очите на двамата смели авантюристи. Налагаше се дълго да ги заобикалят. Често, за по-бързо, засилваха конете и ги прескачаха. Държаха оръжието си непрекъснато готово за стрелба, но за щастие до сега не срещнаха нищо опасно.

Остър писък разреза нощния мрак. Последва го силно жадно ръмжене, което премина в настървен рев. Засвяткаха чести изстрели. Съпроводи ги неприятен блясък и силен гръм. Издигна се гъст облак дим. Разнесоха се предсмъртни хъркания на някакво чудовище и постепенно затихнаха.

– Край реката е – определи Адам коня на Ред.

– Съвсем близо до оцелелия дворец – уточни Буцефал.

– Добро място за нас – зарадва се Ред – пригответи се за бой. След половин час сме там.

– Предпочитам мирно да се разберем...

– След като ги обсипе с гранати и плазма и останалите живи покрийем с картечен огън, разговорът ще бъде съвсем лесен. Спускаме ги в гроба и им казваме „аудио“.

Сам дръпна юздите на коня и погледна Ред право в очите.

– Имаш ли нещо против тях?

– Мразя ги – отвърна небрежно Ред – просто ги ненавиждам. Лошо не са ми сторили. Но защо им трябва да се пхат без разрешение в нашия район? Законът ни разрешава да пазя моята собственост. Натрапници са. Скитници. И освен това не приличат на нас. Какво тогава търсят тук?

– Точно това искам да науча – отговори Сам. – Позволи ми да поговоря спокойно с тях. И ако не успеем да се договорим, ти предоставям пълна свобода на действие.

Ред поиска да каже нещо рязко, намръщи се, поклати недоволно глава, но накрая се съгласи.

– Мисля, че грешиш – но щом искаш опитай. Аз ще стоя на страни и ще те прикривам.

– Благодаря ти, да вървим.

Буцифал също не беше с нещо съгласен. Личеше по нервността на мислите, които го свързваха със Сам. Но понеже не подсказа нищо конкретно, ездачът предпочете само да го пришпори по силно.

Лагерът на пришълците се осветяваше от слаб огън. Виждаха се телата на спящите хора. Сам успя да преброи десет души. Ред откри още двама, скрити настрани в мрака зад нисък зид. Сигурно имаше и стражи.

– Тези хора – разправяше Сам – притежават нещо неизвестно за нас, успяват да преживеят в града цяла нощ, дори повече и да не загинат. За да научим начина на оцеляването им си заслужава да пристъпим малко принципите си. Съгласен съм...

Буцифал завъртя рязко глава.

Сам трепна и се огледа. Ред заедно с коня си беше изчезнал. Преди минута бе отдясно.

– Какво е станало – запита Сам.

– Заплашва ни опасност – зареди Буцифал и в думите му нямаше обичайната логическа стройност. – Да се махаме Сам. Страх ме е за тебе, страх ме е за мене. Да бягаме, по бързо да бягаме.

– Обясни ми!

– Нищо не знам. Всичко е така объркано. Враговете са приятели, приятелите – врагове и заедно искат нашата гибел. Предават ми омраза истрах. Ненавиждат те, Сам. Желаят твоята смърт.

– Защо. Обясни ми причината. Кой е моят враг.

– Не знам, не знам, не ме питай, причиняваш ми болка.

Имаше единствен начин да премахне хипнотичното въздействие. Наведе се над седлото и докосна с чело рамката, където бяха най-чувствителните датчици. Буцифал трепна и се освободи от зловредната омая.

– Какво става – запита той. – Опасността е зад нас. Пречи ни...

Разнесе се изстрел. Ред се показа зад една стена, вдигна карабината и пусна дълъг откос.

– Стреляй, Сам – викаше той – стреляй и убивай тези мърши на място. Искана в клопка да ни вкарат. Стреляй!

Инстинктивно хвърли граната. Сграбчи плазмения пистолет и огнения облак заля площада. Трясъците събудиха всичко живо в изоставения град. Стана светло като през ярък слънчев ден. Насочи автомата си към площада и се приготви да стреля по оцелелите, но за негова изненада никой не помръдна. Разбра измамата – нямаше хора или трупове, стреляли бяха по кукли. Надхитриха ги!

Силен непознат глас извика:

– Не мърдайте! Държим ви на мушка. Хвърлете оръжието, успокойте конете и вдигнете ръце!

– Не го слушай, Сам – изрева Ред и стреля по посока на гласа. – Бързо след мен.

Сам не усети как се подчини. Помисли „бягай“ и Буцифал метна тялото си нагоре и с няколко скока се озова в развалините. Обтегна се като блестяща змия и се втече в най-близкия отвор. Последва го заблуден куршум, който с отвратителен писък няколко пъти рекушира от стените и защитното поле. Трескаво се провряха през няколко подземни проходи и го направиха навреме. зад тях нещо силно изгърмя и се понесе тътен на срутващи се стени. Ако бяха останали там, сега щяха да бъдат затрупани.

– Разбра ли, какво стана – изръмжа Ред, който се бе оказал в съседното помещение заедно с Адам.

– Попаднахме в засада. Изглежда са ни чули предварително и са ни очаквали.

– Не е това, по-лошо, сред тях има някой от нашите съседи. Не съм в състояние да се закълна върху библията, няма как да го докажа, но съм сигурен и ако се измъкна и разпозная този предател, със собствените си ръце ще му разбия мутрата.

– Май преди това те ще ни прережат гърлата.

– Трудно ще успеят. Къси им са ръцете. От какви по ужасни положения съм се измъквал. Пътят назад е прекъснат... Какво е това? Адам смачкай ги!

Конят зад стената заръмжа. Настана суматоха. Ударите на копитата бяха толкова силни, че се посипа прах от тавана. Засъска лазер и се разнесе миризма на изгоряло месо.

От сградата ечна сърцераздирателен вопъл.

Буцифал, следвайки мисълта на Сам, побърза да се махне от това проклето място. Понесе се в кариер по коридорите. По пътя си смачка няколко любопитни същества. Там където нямаше проход, стените бяха разбивани с лекота. В ляво и назад чуваше грохота причиняван от

другия боен кон.

- Преследват ли ни – запитва се Сам.
- При този шум който вдигаме, това съвсем не е трудно.
- Какво предлагаш, Буцифале?
- Да спрем и се послушаме.
- Къде е Ред?
- Защо си се загрижил за него?
- Приятелите...
- Ти сигурен ли си, че ти е приятел?
- Добре де, съседите... Защо си настроен против него?

– Не ми харесва Адам.

– Конят? Нали е предан на господаря си!

– Страхувам се от триъгълник.

Сам усети студени тръпки по гърба си.

– Как да му помогнем?

– Като го освободим от Адам.

– Ами ако грешиш?

– Тогава ще купуваш нов кон на Ред.

– Имаш ли доказателства?

– Доверявам се на интуицията си. Ние, конете, изпитваме нежна обич към ездачите ни. При Адам не я забелязвам. Изискан е, но без душа.

– Приемам предупреждението за сведение. Ще постъпя в зависимост от тяхното поведение.

– Както искаш. Отговорността е твоя. Ти много повече се страхуваш от смърта, отколкото аз с моя механичен мозък.

– Благодаря ти за доверието.

Те замълчаха и се заслушаха. Освен дивите викове на животните друг шум не се улавяше.

– Радиацията нараства – установи Буцифал.

– Защитата ще издържи ли?

– Напълно е изправна. Но ако се наложи да се разделим...

– В никакъв случай не трябва да го правим.

– Може би ще ни се наложи.

– По каква причина?

– Засега не съм в състояние да преценя. Разиграваните от мен варианти сочат, че това ще стане най-късно след половин час.

Въздухът се раздвижи.

Премина невидима сянка. Сам предположи, че това е Ред. Обърна

се към Буцифал и той потвърди. Свирна познатия сигнал. За миг маскировката беше свалена и се показа брадясалото лице на верния спътник. Под избуялите вежди гледаха пъстри измъчени очи със синкави торбички под тях. Подпухналите клепачи подскачаха нервно. Умората си казваше тежката дума.

Плъзна изпитвателен поглед по главата на Адам. Но можеш ли да прочетеш нещо по непроницаемия лик на един робот.

– Какво ли правят разбойниците – запита Ред, обърнат повече към Адам отколкото към Сам.

– Обкръжават ни! – отговори лаконично роботът.

– Как ще се измъкнем?

– Трябва да вървим към Стадиона.

Буцифал не се противопостави.

Обгърнаха се в защитните си „дрехи“ и се понесоха, като се стараеха да не вдигат дори най-малък шум.

– Коментирай – заповяда Сам.

– Няма обкръжаващи!

– Съвсем нищо не разбирам.

– Инсценировка.

– Ред ли се опитва да ни изиграе?

– Не. Той също е жертва или по скоро неволно оръдие в ръцете на... не мога точно да установя. Трябва де се пазим от него и особено от Адам.

– Какво ще кажеш, ако споделим с него подозренията си?

– Ти луд ли си! Ще ни изпозастреля.

– Формулирай решение!

– Трябва да се разделим. По възможност най-бързо да се върнем във фермата. Там сме в пълна безопасност. Пази ни закона и малко са тези, които открито ще го нарушат.

– Съгласен съм. А какво ще стане с Ред?

– Успеем ли да се приберем невредими и те ще се приберат невредими.

– Това вече ми харесва.

– На мен пък съвсем не.

– Защо?

– Опасността остава и когато е с неясно естество...

– Достатъчно. Измъкнем ли се ще търсим естеството.

Буцифал намали хода. Минута по-късно зави надясно и през единствения отвор в пода се спусна в някаква зала. От множеството изходи

избра пролома през сляпата стена. Излязоха на улицата, прекосиха я и отново се скриха под покрив.

Така Сам се раздели с Ред.

– Обясни ми, какво става – поиска от Буцифал.

– Престани да питаш – сонна се троснато конят – отвличаш ме. Животът ни виси на косъм. Не съм в състояние да оценявам вариантите и да ти отговарям.

– Добре, добре.

Измърмори го мрачно, хвана здраво автоматичната карабина и се заоглежда, търсейки поне намек от странния враг, върху който да излее гнева си. Мислите, които го налегнаха, съвсем не бяха за бойното поле. Усещаше се унижен, подтиснат, опозорен от един робот, взел инициативата в една битка между хора.

Заприлича му на туристическа антракция. И така се увлече, че започна да зяпа забележителностите на града. Тук нямаше развалини. Паметниците, необезпокоявани, бяха вперили взор в бъдните далечини. Вратите бяха грижливо затворени и дори прозорците – напълно здрави. Само мръсотииите по сградите и наносите по улиците, подсказваха тъжната истина за многовековна липса на разумни обитатели.

Мракът се разреши. Звездите избледняха. Зазоряваше се.

Буцифал се притисна към стените и се стараше по-плътено да се слее с тях. Движенията, досега поривисти и резки, станаха плавни и уверени. Изглежда бе намерил изход, обнадееди се Сам. Свикнал с дългата самота, той не посмя да го запита и търпеливо изчакваше хода на събитията.

Вратата изглеждаше заключена. Конят я приближи и тя се отвори, без той да я докосне. Изкачиха се по стъпалата нагоре и спряха на шестия етаж.

– Тук вляво – изведнъж проговори роботът. – Мисля, че в това скривалище едва ли ще ни търсят.

Той отвори още една врата и се оказаха в запазен апартамент. Нещата бяха така добре подредени, сякаш обитателите му вчера са тръгнали някъде на почивка и ще се върнат след няколко дни. Дори прахта не беше успяла да се натрупа достатъчно по мебелите.

– Отиваме в хола – нареди Буцифал. – Ти лягай на канапето и се опитай да заспиш, ако ти е възможно да се отпуснеш. Аз се настанявам на пода и ще бдя за неприятни изненади.

Замълча и след това добави с носталгия:

– Почти е непроменен.

– Какви ги приказваш?

– Спомени от неизживян живот – иронично обясни конят-робот и замря протегнат на пода.

Сам се хвърли в леглото, изпита върховна наслада от допира на чисти чаршафи и моментално заспа...

– Кафе или чай? – побутна го с копито конят.

– Нима има?

– Поразтършувах се докато хъркаше и намерих няколко пакета. Добре са запазени.

И той посочи димящите чашки.

– Предпочитам първо кафе и после чай.

– Пий по-бързо, налага се да тръгваме. Превалия пладне и сега градът е най-спокоен.

– Обясни ми...

Ш-ш-шт! Да не говорим за минали работи сега. Спасим ли се и ако имам добро настроение, съм в състояние да ти разкажа разнообразни истории. Знай едно, тук, съществуват още няколко подобни места в Града, ти си в безопасност през цялото денонощие. Това е тайната на Смит.

– Ти все повече ме учудваш и плашиш.

– Има защо. Да тръгваме.

Улиците изглеждаха така пустинни както и през ноща, но приказно красиви в багрите на слънчевия ден.

– Излизаме вън от безопасната зона.

– Да бяхме се върнали? Можем да изчакаме няколко дни и тогава да тръгнем.

– Тези които ни преследват, не го правят от злоба. Съществува причина, за съжаление непонятна за мен, поради която желаят нашата смърт. Щом узнаят, че не сме се върнали в ранчото, ще усилят засадите и ще ни търсят много по-упорито. Тук е безопасно от магиите на града и достъпно за наемни убийци в човешки или конски вид.

– Разбрах, да продължаваме.

Съхранената част на града скоро свърши, оказаха се край полусрутена, обрасла с тръни и цветя, постройка. Свърнаха край нея и продължиха по тясна уличка. Някога нейните обитатели са се гордеели с ароматните акации, сега преплетените клони образуваха истински трънен таван и добре, че в приземния етаж се съхраняваха още някои достъпни проходи.

Пробягна гризач – с остра муцунка и слепи очи. Пресече им пътя – на добро или на лошо е? След минута други два излязоха зад тях през

някаква дупка от мрачните си подземия и завъртяха любопитно нослета.

– Наближаваме най-опасната част на пътя – предупреди Буцифал – пригответи се за стрелба. Видиш ли нещо да шава, натискай спусъка, докато имаш муниции. Прави го без да ти подсказвам.

Следващите няколко стотин метра преминаха без приключения. Дребните животинки, излезли от дупките си да се разхождат спокойно на припек, не влизаха в сметките. Грубо ръмжене стресна Сам. Пушката сама се насочи към источника на неприятния шум. Показа се някаква тровава фигура.

– Не стреляй – прекъсна го Буцифал.

– Това пък какво е? – ядоса се Сам – преди минута беше „стреляй“, сега – „не стреляй“. Докога ще ме разиграваш?

Животното се приближаваше.

– Обстоятелствата се промениха – обясни Буцифал. Не съм и предполагал, че Доркан ще се появи в тази част на града, територията му е другаде. Той не бива да се напада.

– Защо?

– Не знам.

– Тогава защо твърдиш, че...

– Интуицията ми е конска, но за разлика от човешката никога не ме лъгала.

Сам си помисли, че конят получава информация от друг, неизвестен источник. Обхвана го тревога. Ако този источник е враждебен, походът ще свърши нещастно. Сигурно костите му ще се белеят някъде из тези улици, докато прахта ги засипе.

Доловил тези мисли с шестото си чувство, Буцифал шумно се изсмя.

– Аз също бих предположил нещо подобно – обясни той. – Повярвай ми, тези неща ги знам. Откъде? – не съм в състояние да обясня. Механизмът е следния, виждам предмета и в главата ми се появява информация за него. Напразно се опитвам да определя, в мен ли се е съхранявала или някой отвън ми я предава.

– По-бързо определяй, този звяр се приближава към нас. Какво да правим?

– Той е спял – ще изчакаме по ниски от тревата, по тихи от росата.

Отдалече звярът изглеждаше като симпатична мъхеста мечка. Приблужи се и Сам видя, че това е старо същество с проскубана козина, разкъсани от безброй схватки уши, полуотворена безобразна уста, от която стърчаха остри пожълтели зъби, а на мястото на очите се разкриваха

дълбоки празни дупки, от които излитаха дребни насекоми. Вървеше на четири крака. Понякога се изправяше и започваше да души с червения си нос. Пристъпваше олюлявайки се като стар пияница и отново шляпваше на земята. Движеше се на зиг-заг. Усети се неприятната му миризма.

Роботът внимателно следеше мечката и се стараеше да бъде по-далеч от нея. Когато застанаха един до друг, звярът изглежда усети нещо, изправи се по средата на улицата и злобно изръмжа. Човекът бе връхлетян от зловонен облак. Конят тихомълком се промъкна край Дорган и необезпокояван продължи пътя си.

Мечката размахва лапи, сякаш се опитваше да достигне невидим противник и като се убеди, че край нея няма никой, също продължи пътя си, мърморейки недоволно.

– Уплаших се – призна си коня.

– Толкова ли е страшен този Доркан?

– Появи се следната информация: който срещне Доркан, търпи незгоди, но остава жив, който я убие, чака го дълъг и щаслив живот...

– Обръщай веднага!

Сам се извъртя и потърси с очи мечката. Пръстите поставиха предпазителя на автоматична стрелба. Тромавия силует се поклащаше в равномерен ритъм.

Карабината се насочи към него.

– Последната информация противоречи на предишната.

– Искам незабавно да се махна от тук – изрева Сам.

– Дори с цената на невинен живот?

– Тази проскубана стара дама ще ми благодари, ако я освободя от бремето на физическия свят.

Той натисна до край спусъка и рой смъртоносни жила полетяха с характерния си писък към нещастното същество. Очакваше да го види гърчещо се на земята, а вместо това тялото и избледня и се стопи – изчезна от погледа. Куршумите се впиха в нейното пространство, заседнаха и след миг бяха изхвърлени със същата сила в обратна посока.

– Глупак – изцвили съвсем натурално конят – сега преследвачите ни откриха.

– Убийственият отговор се вplete в защитното поле и се разлетя на всички страни. Зачаткаха удари по съседните сгради. Неприятен звън следваше рикшетите. Посипаха се парченца светъл тържествен мрамор и изпотрошени стъкла.

– Разбра ли сега защо не може да се убие Доркан? – запита ехидно

Буцифал.

– А ти защо не ме предупреди – разяри се Сам.

– Да не мислиш, че щях да си мълча, ако знаех.

С трясък над тях излетя от рамките си някакво стъкло. Обгърна ги плазмен облак. Роботът напрегна сили и неутрализира пламъците; метна се към най-близката врата, при което Сам бе прикован към седлото от неочакваното претоварване. Следващия заряд избухна на празно място. Скрайчеца на окото си човекът видя да се топят камъни и огнените капки да текат към пода по огромни огненочервени висулки.

– Официално съобщение – проговори с металически глас Буцифал.

– Акумулаторите ми са изтощени, скоро ще се наложи да се разделим.

– Кога успя да прахосаш толкова много енергия?

– Поemanето на плазмен удар, на който се подложихме не по моя вина, винаги е съпроводено с изразходването на огромно количество енергия, особено при защита на месно разрушима биоматерия, надарена с лековат мозък.

– Упрекваш ли ме?

– Направих всичко възможно да се измъкнем. Надхитрих съдбата, враговете, приятелите, дори любителите на мърша и вместо вместо да се ръководят от разума и здравия смисъл, разни човечета се поддават на примитивни инстинкти. Да лишиш някого от живот без нужда, за собствена изгода, не винаги е изгодно. Запомни го, ако успееш да оцелееш.

– Не ми чети морал – ядоса се Сам. – Виновен съм. Но какво да се прави: ние, хората, винаги се стремим да решим нещата по най-лесния път, с един удар, радикално. Съблазанта бе така голяма, че не устоях. Прости ми.

– Добре де – спря го Буцифал – добре. Стегни се. Докато сме живи и свободни има надежда.

Подземията, през които се наложи да преминат, изглеждаха мрачни и безжизнени. От таваните падаха мръсни капки вода. Многобройните съоръжения ръждясваха на спокойствие и прохлада.

– Не ми харесва този път – мърмореше Буцифал на себе си – не ми харесва... никак не ми харесва... никак... но друг няма... този е единствен.

Разтвори двукрила люлееща се врата и през нея излязоха в обширен кръгъл двор, приличащ на гладиаторска арена. Блъсна ги ярката светлина на Слънцето и без да иска Сам затвори очи. Разбягаха се жълтеникави сенки, сред които се оформи образа на Ред.

Дали се е спасил?

– Ред, какво правиш? – извика в душата си, а когато отвори очи и се обърна към белия свят, видяпред себе си, как от дъното на двора се изправя човешката фигура на Ред, възседнала Адам. Огненият сноп мигновено излетя от неговия пистолет. – Враг ли си ми, Ред?

Буцифал се изправи на задните си крака и пое с желязна гръд разрушителния заряд. Защитното поле се огъна – акумулаторите се изтощиха. Металът се разтопи и от предишния красавец остана димящ разкритвен куп развалини. Преди да загине конят изхвърли Сам от седлото, като го насочи право в най-близката врата.

Зривът бе така мощен, че човешкото тяло бе запратено в дъното на помещението и върху него се посипаха последните остатъци на тавана. Протегна инстинктивно ръце нагоре и успя отчасти да защити главата си.

Навън се разнесоха злобни ругатни.

Жаждата за самосъхранение преодоля отчаянието. Докато стиска в ръцете си карабина и пистолет, не всичко е загубено. Ще се бие докрай. И ако Ред попадне в ръцете му...

Време за сладки мисли нямаше.

Към вратата се приближаваха тежки стъпки.

По-добре е, врагът да не знае, че е здрав. Потърси път за отстъпление. Видя някаква широка тръба да се подава от стената високо над пода. Хвана се за ръба и мигновено се изкачи. Погледна вътре и освен безкрайната тъмнина не видя нищо друго. Всъщност избор нямаше и се впусна в неизвестността. Страхуваше се, че ще се удари в нещо остро или тръбата ще бъде запушена и тогава краят му ще бъде мъчителен. Оказа се лош пророк. Неприятен момент изживя при излитането – загуби опора под себе си. Изтърси се върху купчина камъни и лошо се натърти.

Включи светлини и се ужаси: намираше се в метрото – място с най-лошата слава в Черните развалини. Учуди го безметежното спокойствие.

Обърна се към железопътната линия. Поглед наляво, поглед надясно. Стори му се – сега ще пристигне влакът и той, както всекидневно правеше едно време, ще се качи в някой вагон и ще замине...

Заболя го за Буцифал. Отиде си горкия...

Време за сълзи нямаше.

Долови тракане. Може би влакът идва?

Удряше се метал в метал.

Побягна с всички сили. Мярна се познат образ. Защо ли си спомни

за нея? Сам не можа да си обясни. Прииска му се да бъде с нея, далеч от тук...

Силата го пое, откъсна от земята и хвърли в близката стена. Разпери безпомощно ръце и преди да загуби съзнание, се заслуша омагьосан в ужасния грохот.

... Болката пронизваше тялото по странен начин. Започваше от върха на носа, изкачваше се до лявото око, спускаше се през зъбите право към сърцета, където се разделяше на два равноправни потока: единият по лявата ръка стигаше върха на показалеца, другият, минавайки през гръбначния стълб, завършваше в петата на десния крак.

Боли, боли, помисли си, следователно съм жив!?

Мисълта, че е жив не го успокои. Необходимо бе да се увери, доколко е в състояние да се движи. Помръдна усни, затвори устата и усети метален вкус на нещо отвратително и неприятно, изплю нещото и по паважа се изгърколи желязна гайка.

Шумът действава разхипнотизиращо.

Надигна се с труд и пъшкане. Болките постепенно изчезнаха. Здрав е, наистина е здрав. Завика от радост. Подскочи няколко пъти и усети прилив на сили.

Прегледа оръжието си. За карабината имаше още два пълнителя. В пистолета плазмата бе изразходвана едва наполовина. Четири гранати висяха здраво окачени на пояса му.

Намери шапката си търкулната на релсите и побърза да покрие с нея главата си. Дори очилата за нощно виждане се закиприха невредими на носа.

Само умората подсказваше липсата на работа. Добре му беше под сянката на защитата. Досегашните приключения изглеждаха невинни случки пред настъпващите преживявания.

Какво беше станало?

Ред бе хвърлил граната по тръбата. На мястото на взрива се издигаеше гъста стена черен пушек и постепенно изпълваше тунела. Приближаваше се към него. Весело пламтяха разпокъсани изолации на силови кабели. Огънят проникваше в стената и тя с трясък се разпадаше.

Трябва да се маха колкото се може по бързо. Пое надясно. Посоката водеше извън града. Тунелът бе абсолютно прав и някъде, поне в обозремото полезрение, не завиваше.

Метрото минаваше за най-опасното място в града. Разказвах се най-разнообразни страхотии. За сега тук бе спокойно и дори приятно. Общото запустяване почти не беше докоснало съоръженията и някои от

тях продължаваха да изпълняват функциите си. Край пожара се появиха движещи се машини и пушекът бързо изчезна. Нервите се отърсиха от излишния баласт.

Но за съвсем кратко.

Сърцето му се сви, когато чу тих, остър писък и в един отвор на стената срещна погледа на блестящи, немигащи очи, които не се откъсваха от него. Щом се отдалечи муцунката се подаде и още дълго, с удивление го съпровождаше. После се разнесе ръмжене, шум на кратко боричкане и мустачките рязко изчезнаха.

Опасността вървеше след него, без да крие ноктите си.

Писъците и драскащите шумове постепенно се усилиха. Дали го преследваха или свикнаха с него, бе почти без значение. Държеше в готовност карабината с намерение да стреля докато се свършат патроните.

Внезапно се спря изумен.

Две животинчета, прилични на пухкави къдрави кученца, игриво се премятаха едно през друго. Веселият лай бързо минаваше в рязко ръмжене, в което липсваше злоба и страх. Те до такава степен бяха заети със себе си, че не забелязаха, как се търколиха в краката на Сам. Отскочиха уплашени, спряха се на три крачки от него и с любопитство го заоглеждаха.

Човекът не издържа и се усмихна.

Те лавнаха два-три пъти и продължиха да си играят. Минута покъсно се скриха в някаква дупка. Може би там си имаха жилище?

Станцията се появи изведнъж. Вървеше почти притиснат до стената. Забеляза ръба и предпазливо надникна зад него. Перонът бе абсолютно празен – място удобно за засада. Преместваше поглед от детайл на детайл и търсеше, къде би могъл да се намира враг.

Съзнанието съвсем делово отбеляза стандартността на станцията – широк перон и пешеходни изходи от двете му страни. В средата каменна мозайка изобразяваше някакво подобие на любовна среща сред пясъчен плаж. Морските вълни преливаха към тавана и за съжаление не успяваха да се изтекат в широката цепнатина.

Там се движеше нещо живо.

Сам за първи път съжали, че робота не е с него, помисли си го, като за работна вещ и изпита противен трепет на вътрешно унижение. Та той обичаше Буцифал. Скръбта съвсем не беше пресилена. Напоследък се беше хващал, че е станал лицемер, но никога не беше го правил спрямо себе си.

Някакъв шум го накара да се обърне. На десетина крачки глутница

остроноси вълци любопитно го гледаха. овечето бяха изплезели езици, а най-предните възпитано се облизваха. Познаваше добре този вид хищници. Предпазливи до умопомрачение избягваха да нападнат здрави и силни същества. Дълго и търпеливо преследваха жертвите си и почти винаги успяваха.

Защо са тук? Може би с него щеше да се случи...

Изправи се плавно и като не изпускаше от очи вълците и не свалеше пръст от спусъка, тръгна към перона. Стъпките отекнаха самотно. Ако някой стреля по мен, нека стреля, си помисли с присъщата небрежност на попаднал на тясно човек.

Дори не успя да направи десетина крачки.

Пред него се оказа друга глутница.

Животните бяха толкова много, че не виждаше никакъв смисъл да стреля. Потърси сигурно убежище. В средата на перона, между две пейки, се виждаше полуотворена врата. Запъти се към нея и като влезе вътре в помещението, не забрави да я затвори веднага. Стъклата, през които добре се виждаше външната картина, не бяха сигурна защита, но при липса на по-добра, се зарадва и на нея.

Първата му работа бе да хване бюрото и с него да затисне вратата. Втората – да се огледа. Стените бяха здрави, нито една цепнатина по пода. За всеки случай опипа с крак всяка педя земя. Гъстия прах се раздвижи и попадна в носа. Кихна няколко пъти. Премести единствения стол и застана пред шкафа. Протегна ръка и се спря... Отиде до стената и надникна зад гърба му. Празно.

Сега можеше да отвори вратичките.

За съжаление шкафтът беше празен. Няколкото лисчета хартия не се брояха. За всеки случай ги прибра в джоба си. Но други находки му бяха нужни.

Вече можеше да обърне внимание на вълците.

Тяхното поведение беше странно.

Глутниците застанаха лице в лице. Вълците насядаха. Водачите им се приближиха и зъбите им почти се чукнаха. Дали си казаха нещо? Отдръпнаха се и жално завиха. Останалите подеха еднообразния тон.

Сражението започна неочаквано.

Замятаха се гъвкави тела. Зъбите се впираха в пламтящата от страсти плът и по перона се проля кръв. Мъртвите конвулсивно застиваха в невероятни пози. Живите не им обръщаха повече внимание. Биеха се като дисциплинирани стари войници.

Сам не знаеше дали да се смее или да плаче. Хвана стола и го

постави пред прозореца. Седна и се загледа. Кървавото зрелище особено много не го вълнуваше. Очакваше да свърши и да се маха необезпокояван. Учудваше се на съгласуваността в действията на вълците. Сигурно притежаваха някакъв разум. Защо ли го прахосват по този нелеп начин?

Разсмя се безумно. А те, хората, за какво ли проливат кръв...

Изведнъж теренът се разчисти. Остатъците от лявата глутница поягнаха преследвани от враговете си. На полесражението останаха труповете и няколко ранени вълци. Те скимтяха и облизваха раните си. Поздравите бързаха да се отдалечат от перона.

Шумоленето идваше отгоре. Някаква плътна маса се спусна и закри прозореца. Изтръпна от ужас и се дръпна в дъното на стаячката. Извади пистолета и го нагласи на пълна мощност. Съществуването се изтече и отново стана светло.

Пихтиестото вещество поглъщаше труповете и бавно течеше по перона, по релсите, по отсрещния скат. Достигна виещ от ужас безпомощен вълк и равнодушно го покри. Насочи се към следващия.

Сам не издържа. Разби прозореца и изстреля няколко порции плазма. Огънят го заслепи. Без да избира пътя си, затича се колкото се може по-бързо нагоре по стъпалата вън от станцията.

Вятърът нежно го погали. Слънцето го поздрави. Приятната свежест омая главата. Краката трепереха и не го държаха повече. Приседна на земята. Когато преодоля умората, видя до себе си ранения вълк.

Да бяга ли? Помисли си го и не можа да се мръдне. Звярът се приближи и очите им се срещнаха. Езикът му бе топъл и влажен. Близна го и се отдалечи.

– Е, брат, накъде? – запита Сам.

Отговори му тихо скимтене.

Разгледа раните на вълка и се зарадва, че не са опасни. Извади медицинския шпрей и напръска кървящите рани. Пред очите му те побързаха да нарастнат.

Вълкът придоби предишния си страшен вид. Заръмжа диво. Хвана със зъби човека за ръка и задържа.

Сам трепна боязливо, разсмя се на страха си, изправи се и злобно изруга.

Из под земята излизаше тежък дим. Ама че глупак беше, вместо да изчака търпеливо „лешояда“ от метрото да се прибере в пукнатината си на тавана, бе вдигнал шум до небето. Провери пистолета и ядосано го захвърли.

Всъщност, беше ли загубил толкова много?

Имаше приятел до себе си!

– Кажи ми – обърна се той към вълка, без да очаква отговор – как да изляза извън този проклет град.

Животното сякаш го разбра и побягна пред него.

Но преди да тръгне, с последните остатъци на лекарството напръска своите рани. Облегчението, което изпита, проясни мозъка и Сам усети прилив на сили.

Водеше вълкът. Избираше спокойни на вид улици, с надвиснали балкони и почти непокътнати сгради. Често се подаваха остри муцуни и съпровождаха с немигащи очи необичайната за тези места човешка фигура. Напрежението на мозъка бе така голямо, че дори най-малкия шум го хвърляше в тревога. Успокои се едва щом стъпиха в предградията. Опасността изглежда отстъпи и се скри в идващата нощ без да излезне напълно.

Няколко десетки събрата на вълка ги следваха на почтително разстояние. Сам се тревожеше от тяхното присъствие и същевременно се досещаше, че то означава и определена закрила.

Спряха се извън града.

– Аз съм до тук. – изведнъж проговори вълкът.

Не си отвори устата. Звучите прозвучаха направо в мозъка.

– Благодаря ти – отговори Сам – дали ще се видим отново?

– Съдбата не винаги е в наши ръце.

– Учудвам се, че умееш така добре да говориш.

– Ние сме достатъчно разумни...

– Защо твоите... приятели не смеят да дойдат по близо и да се запознаят с мен?

– Вашият разум е силен. Вие не съзнавате достатъчно добре, колко много обичате да се налагате. Постигате превъзходство и започвате да презирате по-слабия. И не допускате, че слабостта е привидна, начин на мислене, толерантност ако щете.

– А ти?

– Докоснах се до равноправието. Допадаме си и ти не се опитваш да властвуваш. Другите усещат високомерието ти и не могат да се отпуснат.

– Нека ми простят, не го правя нарочно.

– Ти си мой приятел, следователно и техен. Посещавай ни смело. В района, зависещ от нас, нищо няма да те заплашва. Те, братята ми, ще те избягват, но и ще те закрилят, доколкото могат. Ние помним доброто и се отплащаме с добро.

– Благодаря, ще го запомня.
Вълците безшумно изчезнаха.

Налагаше се да се прибира през ноща и това го тревожеше много. Стисна здраво оръжието и закричи по тревистия път право към къщи. Ранчото го очакваше с любов.

Луната изгря и хвърли белезникавата си светлина върху полето. Вятърът гальовно си играеше с морето от трева и вълните плавно преливаха към хоризонта. Щурците се надпреварваха да заглушават жабежките хорове. Вик на кукумявка влезе в дисонанс с оркестъра.

Налегна го дрямка. Бореше се срещу нея. Прозаяквите следваха една след друга. Не трябва да спира... в никакъв случай не трябва да спира... в никакъв... Воден от непослушните крака, се домъкнадо стълба на самотно дърво, опря гръб в него и моментално заспа.

– Ставай – извика жесток глас – ставай, приятел, ставай.

Силен удар го хвърли на земята. Неволно нагълта сух прах. Последва ритник в корема и остра болка в гърба, която окончателно го разбуди. Видя два разтворени крака, обути в изцапани ботуши. Вдигна очи и срещна озъбената усмивка на Ред.

– Какво правиш, Ред? – извика Сам и се предпази с ръце от поредния ритник.

– Мразя те, Сам! Мразя те! Защо, не знам, но те мразя. Вътре в мене е и трябва да те убия.

– Някой те направлява!

– Дори да е така, трябва да те убия. Не съм в състояние да се противопоставям... Отдавна е, появи се и нещо в мене заговори против тебе...

– Стреляй – предложи Сам – какво чакаш?

– Искаш да умреш бързо и безболезнено? – почти запита Ред. – Не братко, полага ти се да се помъчиш. Ставай.

Краката сами го понесоха. Гърмяха изстрели и се сипеха удари, които го насочваха към някаква неясна цел. Няколко пъти, когато се обърна забеляза освен Ред още две забулени фигури, да препускат след него.

Болките проникнаха дълбоко в мозъка, парализираха разума и изтръгнаха отчаян вик. Животното излезе навън и света изгуби своя смисъл.

Просветление!

– Убий ме – извика Сам и се обърна към Ред.

Конят Адам го подхвана с металните си лапи и запрати високо във въздуха. Допира на кожата с вятъра, успокоителния хлад, подсказва, че с облеклото нещо не е в ред. По-точно казано то липсваше.

Падането се превърна в болезнен процес, смекчен донякъде от Адам. Изгърколи се по земята и за сетен път се нагълта с отвратителна прах.

– Аз не съм хладнокръвен убиец – произнесе иронично Ред и лицето му се изкриви в тъжна насмешка. – Искам да те изпепеля. Жена те е родила, на прах ще се превърнеш. Гледам голия ти задник и ми се ще да натисна спусъка. Плазмата ще превърне тялото ти в нагорещен газ. Миризмата ще я понеса. Опитвам се да го направя и не успявам. Вътрешното чувство за справедливост ме спря. Давам ти шанс.

Сам усети прилив на нови сили.

– Виждаш ли шосето? Да!/? Радвам се, че не си изгубил напълно ориентация. Успееш ли да преминеш невредим на другата страна, можеш спокойно да се прибиращ в ранчото си. Оръжието ти ще сложа пред портата.

– Измисли нещо друго, дръж ме роб цял живот, продай ме на друга планета... Прави каквото искаш, дори ме убий веднага, само не ме карай...

– Ще тръгнеш – уверено каза Ред. – Адам, посочи ми пътя!

Конят вдигна левият си крак и от копитото се показа нажежено острие. Миризмата на изгоряло месо и болезнения вик се сляха в едно.

– Върви, приятелю, върви – настоя смирено Ред. – Бледите сенки те очакват. И бог да ти е на помощ.

– Почакай за миг.

– Какво има?

Отпусна се на земята и прекара пръсти по петата на десния си крак. Опипа забилия се трън и с ноктите си го извади. Бликна кръв. Шепя прах покри раничката.

– Така правихме като деца – обясни Сам. – Вземи го – протегна тръна. – Когато загина, изпрати писмо с него на адрес... ще го намериш в ранчото на масичката до леглото ми. Обещавах ли?

– Обещавам.

Сам се надигна и в тъмнината, хипнотизиран от пробагващите „Бледи патрули“, стъпи на магистралата. Испита яркото впечатление за необичайна реалност. Измина десетина крачки... още десетина... и още десетина, стигна средата... Още беше жив! Той е жив! Жив! Защо е жив? Каква е причината? Продължи нататък...

И край него просвистя първия куршум. Помисли, че стреля Ред. Не! Дошъл бе някъде от висините. Отекна картечен ред. Пресичаха му пътя към другата страна. Погледна назад. Там стоеше Ред готов да стреля с

плазменния пистолет. Някой искаше той да стои в средата на пътя.

Съвсем на близо бе „Брода“. Затича се към него.

– Минавай напъряко – разнесе се вика на Ред. – Така не сме се уговаряли.

– Напъряко стрелят.

– Та в това е номерът! Ти какво искаш, да те гаят ли?

Куршумите на Ред се забиха пред него.

В никакъв случай не трябва да спира. Встрани няма спасение. Назад също. Напред е надеждата. Само да намери някакво прикритие.

Мярна се застиналия силует на стария робот. Навя му тъга и непреодолима мъка – напомняше за близката смърт. Всъщност защо не? Само там! Направи се, че спира, после се хвърли с всички сили и преди врагът да се усети, залегна в зелената трева и се изгърколи под машината. Там съществуваше същинско гнездо. Ред изстреля няколко куршума, но беше вече късно дори за плазмен удар.

– Добре ли си, човече?

– Ти! – изуми се Сам. – Ти си жив.

– Много повече от тебе. Твоят път може да свърши всеки миг, за моя не се вижда краят. Добре дошъл. Самотата през последните векове оказа лоша услуга на културното ми израстване. Би ли ме просветлил за последните литературни новини. А, не се обиждай, че ти говоря на „ти“, така съм свикнал.

– Попитай ме за нещо друго.

– Да поговорим за театралните представления на Бродуей. Харесал си бях една артистка и я нарочих за Бил. Бедният, не успя да се срещне с щастието си... Дали е остаряла?

– След толкова години най-вероятно е...

– О-о! За нея пишеше, че е безсмъртна, вестниците я наричаха „Безсмъртната фея на Бродуей“. Аз вярвам в съвременните методи на биотехнологиите...

– Ти можеш ли да се движиш?

– Напълно съм изправен.

– Спаси ме!

– Не съм в състояние да го направя.

– Защо? Твой дълг е да помагаш на изпадналите в беда хора.

– Вярноста е моят занаят.

– С това искаш да кажеш...

– Аз съм предан на Били.

– Мъртвеца?

– Не мога да оставя костите му без защита. Ти имаш ли си кон?

– Убиха го в града.

– Горкият Буцифал. Безсърдечни сте вие хората. Най-съвършеното същество на Вселената е ваш приятел, а когато го губите дори не изпадате в безсъзнание.

– Направи нещо за мене.

Роботът дълго време не отговаря.

– Добре, да сключим споразумение – предложи конят. – Ти ще ме наричаш Алекс. Сам разбираш аз не мога да стана твой. Родил съм се при Били и цял живот ще си остана негов. Обещай ми – спася ли те, първо отмъщение за смърта на Били и едва тогава всичко останало.

– Имам ли избор?

– Доколкото разбирам никакъв.

– Аз също имам условие: после ти ще ми помогнеш.

– Съгласен съм, Сам!

– Съгласен!

– Легни и се опитай да поспиш – заповяда Алекс. – Спуснал съм отдавна защитното поле – Ред няма да ти навреди дори с плазмения си пистолет.

– Откъде ни знаеш имената?

– Колко още много неща зная... Бледите сенки ще се приберат при зори. Тогава ще тръгнем и ние...

Сам вече дълбоко спеше.

Звездите избледняха. Луната изчака да се появи Слънцето, казаха си две-три думи и се разделиха. Бледите сенки се разтревожиха. Замятаха се хаотично. Жуженето събуди Сам.

Присви се от студа и изстена.

– Пазачите изчезнаха – обяви Алекс, – Пътят е свободен.

– Тръгваме ли?

– Размърдай си кокалите! Мятай се в седлото и да бягаме. За себе си съм спокоен. Дано ти оцелееш.

Сам се изтърколи от гнездото си и се метна в седлото. Белите кости изхвърчаха на пътя. При тази гледка конят изстена от мъка. Прости ми Били, помисли си Сам, че оскверних праха ти! Бъди уверен, ще помогна на Алекс.

Роботът се изправи, изтръгна копита от почвата и забяга в кариер към „Брода“. От сухата почва се вдигнаха облаци прах.

Вляво ги преследваше Ред. Адам летеше като метеор: страшен и разгневен. Бързаше да пресече пътя им.

Алекс се извърна и от тялото му изхвъркна концентриран огнен облак. Когато димът се разсея, от преследвачите остана купчина димящо желязо.

– Горкият Ред – промърмори Сам.

– Горкият Адам – тросна се Алекс.

След „Брода“ пътят до ранчото беше свободен.

Галопираха до вратите и Алекс направо ги прескочи. Сам се спеша. Облегна се на оградата и с наслаждение се плъзна на земята.

– Едно не успях да разбера – каза той замислено – защо искаха да ме убият?

Алекс го чу и се приближи до него.

– Това че са искали да те убият, е само една от възможните версии, при това не най-вероятната!

КРАЙ

© 1992 Красномир Крачунов

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

КРИТИЧНА ТОЧКА. ПРИКЛЮЧЕНСКА ФАНТАСТИКА. 1992. Изд. Неохрон,
Пловдив / Изд. Хермес, Пловдив. SF Трилър, No.7.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/519>]